

Barbara Scholten

TIKKIE **TERUG**

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

1

Met mijn hand probeer ik de felle zonnestralen tegen te houden, zodat ik het gezicht van onze coach kan zien. Het staat 2-2 en ik zit met mijn hele voetbalteam in de dug-out naar hem te luisteren.

‘Het gaat hartstikke goed, jongens. Volhouden zo de tweede helft. Lennart, als je kijkt waar je teamgenoten staan voordat je de bal krijgt, kun je iets sneller passen en kom je niet in de problemen zoals bij die laatste actie. En David, probeer te variëren. Niet alle ballen hoeven naar voren. Je kan ook breed spelen of terug op de keeper.’ Frank kijkt om zich heen en wijst dan naar mij. ‘Mila, buitenom is ruimte, denk daaraan. Je sprint die verdediger er op je sloffen uit.’

Ik knik en als laatste krijgt mijn beste vriendin Doenja nog een aanwijzing van de coach, die tegelijk ook haar vader is: ‘Doenja, die lange doeltrappen zijn helemaal niet nodig. De tegenstander zet nauwelijks druk. Probeer op te bouwen van achteruit, oké?’ Frank klapt in zijn handen. ‘Kom op, we gaan ervoor!’

Ik neem snel een slok water uit mijn bidon, ren het veld op en ga op de middenlijn staan. De tegenstander mag de bal uitnemen en vanaf het fluitsignaal is duidelijk dat zij in de rust ook een opdracht hebben gekregen en drie punten

mee naar huis willen nemen. Ze zijn feller op de bal dan in de eerste helft.

In het begin krijgen beide partijen geen echte kansen en gebeurt er niet veel. Maar dan komt mijn beste vriend Moos als centrale verdediger voor zijn man. Hij onderschept de bal en in plaats van te passen, probeert hij het zelf. Hij passeert twee spelers, geeft een kort tikje aan Rodney en loopt meteen diep, waar hij de bal terugkrijgt. Hij kapt, draait en wil op doel schieten, maar dat wordt onmogelijk gemaakt door een lelijke sliding van de tegenstander. Moos grijpt naar zijn rechterenkel en rolt over de grond. De scheidsrechter fluit en rent naar Moos, net als ik.

‘Moos! Gaat ie?’ vraag ik.

Moos schudt zijn hoofd.

‘Kom maar overeind.’ De scheidsrechter helpt hem omhoog. ‘Kun je er op staan?’

Moos trekt een verbeten gezicht. ‘Au.’ Met een gebogen knie steunt hij op de punt van zijn schoen.

Frank rent het veld op en kijkt naar Moos’ enkel, die verstopt zit onder een voetbalkous. ‘Het lijkt me het beste dat je er even uit gaat.’

Moos strompelt naar de kant, ondersteund door de scheidsrechter en Frank. Berend trekt zijn trainingsjack uit, gooit die in de dug-out en neemt de plek van Moos in.

Wij krijgen een vrije trap die door Milan wordt genomen en helaas net over de lat zoeft. Maar vijf minuten later wordt dat helemaal goed gemaakt: Shakeer dendert over de linkerflank, hij geeft voor en uit de chaos die voor het doel ontstaat, weet ik te scoren. Het is niet het mooiste doelpunt dat ik deze competitie heb gemaakt, maar hij zit

en ik krijg veel klapjes op mijn schouder. ‘Top, Mila!’ hoor ik Frank vanaf de kant roepen en ook mijn opa laat van zich horen. Hij vindt mijn winnende klutsbal grandioos. De keeper schopt kwaad tegen de doelpaal aan, maar dat verandert niets aan de stand. Het is 3-2 voor ons met nog maar vijf minuten te spelen.

De tegenstander neemt weer uit en weet ons onmiddellijk te verrassen met een snelle aanval, die gelukkig ver naast wordt geschoten. Doenja legt de bal heel rustig in het midden voor het doel op het kunstgras en doet een paar passen naar achteren.

‘Denk aan wat ik in de rust heb gezegd!’ roept Frank.

Doenja trekt zich niets van hem aan en trapt de bal ver naar voren, waar ie helaas bij een verdediger van de tegenstander terechtkomt. De verdediger passt door het midden een spits aan die wegdraait van Berend en zo vrije doorgang naar de goal heeft. Doenja stormt het doel uit en in haar poging om de bal te pakken, haalt ze de doorgebroken speler neer. De scheidsrechter fluit en wijst naar de strafbalstip. Doenja steekt verontschuldigend haar handen in de lucht en roept dat ze er echt niets aan kon doen. Maar daar denkt Frank anders over, merk ik als ik hem langs de lijn hoor foeteren over eerder gemaakte afspraken.

De scheidsrechter legt de bal op de stip en de jongens van de tegenpartij maken ruzie wie de bal mag nemen. Uiteindelijk is het de doorgebroken spits zelf die klaar gaat staan. De scheidsrechter fluit en de speler neemt heel zelfverzekerd een rustige aanloop. Als Doenja naar de verkeerde hoek duikt, houd ik mijn adem in. De bal rolt via de buitenkant van de paal net naast. Het scheelde maar

een paar centimeter of hij was er in gegaan.

‘Jammer, niets aan te doen!’ roept de coach van de tegenpartij. ‘Stel je weer op.’

Met een gebogen hoofd loopt de spits terug, terwijl Doenja de bal uit haar handen zo ver mogelijk naar voren trapt. Niet veel later klinkt het eindsignaal en zijn de drie punten voor ons.

Na afloop van de wedstrijd geeft Frank ons allemaal een high five en hij wenst ons veel succes voor de selectietraining komende week. Mij geeft hij een extra compliment: ‘Goed gespeeld, Mila. Je hebt ze allemaal weer het bos in gestuurd met je mooie schijnbewegingen.’

‘Bedankt, coach.’ Ik loop naar de kant, waar opa me glunderend op staat te wachten. Johan blaft en springt tegen het hek op.

‘Goed gedaan, meissie,’ zegt opa.

Ik lach naar hem, aai Johan over zijn kop en pak mijn trainingsjack uit de dug-out. Daar zit Moos nog steeds met een gestrekt been op de bank. ‘Hoe is het?’

Moos bijt op zijn onderlip. ‘Frank zegt dat ik er even iets kouds op moet doen.’

‘Dat hebben ze in de kantine achter de bar,’ zeg ik. ‘Ik loop wel even met je mee.’ Ik draai me om naar opa. ‘Ik ga even met Moos mee, kom je zo ook naar de kantine?’ vraag ik aan hem.

Opa knikt en gebaart dat ik alvast kan gaan.

Moos loopt, met af en toe een tussenhink, van de dug-out naar een lage houten bank voor de kantine.

‘Gaat ie?’ vraagt Doenja die achter ons aan is gerend.

Moos knikt. ‘Je vader zegt dat als ik er ijs op doe, ik

deze week weer gewoon kan trainen.'

'Ik ga wel even ijs halen,' zegt Doenja behulpzaam. 'Ik heb nog geld in mijn zak van boodschappen doen.'

Moos en ik kijken Doenja niet-begrijpend na. Dan plof ik naast Moos op de bank, terwijl hij zijn schoenen, sokken en scheenbeschermers uittrekt. Hij zet zijn blote voeten naast elkaar op de stenen stoeptegels. 'Zie je verschil tussen links en rechts?'

Ik staar naar de lelijkste teennagels die ik ooit heb gezien. Ze zijn donkerblauw, dik en veel te lang. 'Teuw!'

Moos kromt zijn tenen om zo zijn nagels te verbergen. 'Ik vroeg iets over mijn enkel. Niet over mijn tenen.'

Ik buig iets voorover. 'Rechts is iets dikker, maar dat zie je nauwelijks.'

Ik weet dat als ik zeg dat zijn rechterenkel veel dikker is, Moos opeens ook veel meer pijn heeft. Zo is ie wel.

'Kijk eens! Dit waren de enige ijsjes die ze nog hadden.' Mijn beste en rare vriendin staat voor ons met drie raketjes.

'Doehoen!' roep ik. 'Moos heeft ijs nodig in zo'n doek om te voorkomen dat zijn enkel dik wordt!'

'Nou ja.' Doenja haalt haar schouders op, drukt mij en Moos een ijsje in onze handen en gaat naast ons op het bankje voor de kantine zitten. 'Dit helpt ook wel, denk ik.'

2

Met z'n drieën vieren we de overwinning met een ijsje in de zon. Moos drukt intussen met af en toe een pijnlijk gezicht een theedoek met ijs op zijn enkel, die ik alsnog voor hem bij de kantinejuffrouw heb gehaald.

'Heb je nou één of twee keer gescoord, Mila?'

'Eén keer,' zeg ik. 'Het laatste, winnende doelpunt. Shakeer en Rodney hebben de andere twee doelpunten gemaakt.'

Doenja bijt het topje van haar ijsje af. 'En ik heb een belangrijk doelpunt tegengehouden.'

'Huh? Wat bedoel je?' vraag ik.

'Die penalty tegen, in de laatste minuut.'

Moos kijkt Doenja vragend aan. 'Die penalty ging naast.'

'Dat weet ik wel, maar als ik er niet was geweest, had ie gezeten.'

'Nou, Doen,' zeg ik, 'al had er een pylon in de goal gestaan, dan was die bal nog steeds naast gegaan. Die jongen kon gewoon niet richten.'

Bij het woord *pylon* kijkt Doenja me boos aan. 'Als er een pylon in de goal had gestaan, dan had die jongen de bal dwars door het midden geschopt en had ie gezeten. En dan was het dus een doelpunt geweest.'

Daar heb ik even niets op te zeggen en Doenja gaat ver-

der met haar bijzondere uitleg. ‘Ik vind dat deze overwinning ook door mij kwam.’

‘Kom op, Doenja,’ zegt Moos. ‘Wees eerlijk, die eerste tegengoal was niet onhoudbaar.’

‘Weet je wel hoe hard dat schot was?’ Doenja kijkt verontwaardigd voor me langs naar Moos.

Moos haalt zijn schouders op. ‘Dat viel volgens mij wel mee.’

Het gekibbel tussen mijn beste vriendin en vriend wordt onderbroken door geroep van opa. ‘Johan, nee! Los!’ Hij wandelt in een versneld tempo achter zijn hond aan, die hem uitdagend aankijkt. Bij elke stap die opa dichterbij komt, doet Johan een paar hondenpassen opzij en kwispelt hij met zijn staart.

‘Wat is er, opa?’ Ik spring op van de bank.

‘Hij heeft een stuiterbal in zijn bek,’ zegt opa met een zucht. ‘En het commando “los” kent hij niet meer. Ik ben bang dat ie ’m doorslikt.’

Johan laat de stuiterbal uit zijn bek vallen. Vol verwondering kijkt hij hoe het balletje voor hem op de tegels stuiterd.

‘Johan, kom eens.’ Ik steek mijn hand uit en zoek voorzichtig toenadering. Maar als ik nog maar een meter bij hem vandaan ben, pakt hij de stuiterbal in zijn bek en rent hij er kwispelend mee weg. Tien meter verderop gaat hij liggen en begint hij te kauwen.

‘Ik wist niet dat honden stuiterballen lekker vinden,’ zegt Doenja verbaasd.

‘Dat vinden ze ook niet.’ Opa gaat voor een herkansing. ‘Los, Johan!’